

Da Mads Vestrup kom ind i den store Fællesstue, hvor Susse Frederiksen laa, modtog hun ham med et forlegent Øjekast. Sangerinden havde for første Gang faaet sit Haar sat op i Krøller og var i det hele saa pyntet, som Hospitalsreglementet tillod.

Ved hendes Seng sad en Herre, som i det samme rejste sig for at gaa. Det var A B D.

„Tænk, at vi skal mødes paa disse triste Steder!“ sagde Journalisten, der mærkværdigvis var temmelig ædru. „Jeg har endelig faaet Lov til at tappe vor fælles Veninde lidt for Nyheder. Det var ogsaa paa høje Tid. Vore fire hundrede tusinde Læsere er lige ved at rive Hovedet af os, fordi vi endnu ikke har bragt et personligt Interview.“

Pavillonens Overplejerske, en høj, blond Dame med et fornemt Væsen, der havde været beskæftiget ved en af de andre Senge, kom hen og tyssede paa ham. Han maatte ikke tale saa højt.

Han traadte tilside og gjorde undskyldende et Skrabud med en drukken Mands Fagter, som den gamle Fyldebøtte bibeholdt ogsaa i ædru Tilstand.

Først da han var gaaet, gik Mads Vestrup hen til Sengen og satte sig.

„Aldrig kan man være fri for de væmmelige Journalister,“ sagde Susse. „De er saa nærgaaende og fritter En ud om alt muligt. Og jeg sagde dog til A B D, at han lige saa godt kunde gaa, for det var ganske bestemt, at jeg aldrig mere vilde optræde.“

Skønt Mads Vestrup kunde høre paa hende, at hun ikke talte Sandhed, sagde han ikke noget. Han tog en Bog, der laa paa Sengen, og læste Titlen: „Angelica med Tigerøjnene“. Paa det kolorerede Omslagsbillede saaes en rasende Mand i Færd med at affyre en Revolver mod en halvnøgen Kvinde.

„Er det Deres Bog?“

„Nej, det er Reservelæge Hvidts. Han har laant mig den. Han siger, at det er den bedste Bog, der er skrevet. Den er ogsaa voldsom spændende.“